

p/cco/o

รสชาติเล็กจระระหว่างบรรทัด

เดอะไอเวน

กาแฟสำหรับผู้ที่ไม่อยากความตาย

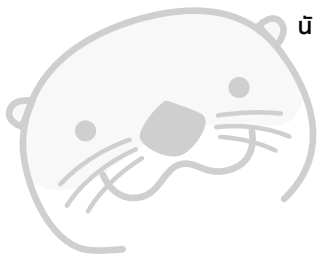
지금 죽으려 갑니다

ซอง แอ ยอน

เขียน

นิชชา กับ ภูสิริพงษ์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ตอนแรกแทชองก็เคยมุ่งมั่นพยายาม เขาอ่านหนังสือดีทุกคืน

จนแสงไฟในห้องพี่ชายดับลงถึงจะนอนได้อย่างโล่งใจ

ยิ่งทู่เมื่อกับการอ่านหนังสือมากเท่าไร ความหวังก็ยิ่งเพิ่มพูนตามเวลาที่ใช้ไป

เขารอคอยการสอบยิ่งกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ด้วยซ้ำ

หลังจากนั้นความพยายามของเขาก็เริ่มฉวยแวว

ผลการเรียนที่เคยอยู่ในระดับล่างถึงกลางขยับขึ้นไปเกือบถึงด้านบน

เขาคิดว่าถ้าเป็นแบบนี้ตัวเองจะได้รับการยอมรับ แต่เขาเข้าใจผิดไป

— ซองแอ ยอน

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรินทร์กรุ๊ป

เดอะเฮเวน คาเฟ่สำหรับผู้โหยหาความตาย

지금 죽으러 갑니다

p/cco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Piccolo Publishing

지금 죽으러 갑니다 (JI-GEUM JUG-EU-LEO GAB-NI-DA)

by 정해연 (Jeong Hai-yeon)

Copyright © Jeong Hai-yeon 2018

All rights reserved.

Originally published in Korea by Minumin Publishing Co., Ltd., Seoul in 2018.

Thai language copyright © Amarin Printing and Publishing PLC. 2022

Thai translation edition is published by arrangement

with Jeong Hai-yeon c/o Minumin Publishing Co., Ltd. through Eric Yang Agency.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ของแถม.

เดอะเฮเวน คาเฟ่สำหรับผู้โหยหาความตาย / ของแถม: เขียน; นัชชา กัมภูริพงษ์; แปล
จาก 지금 죽으러 갑니다: กรุงเทพฯ: พิคโคโล อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.
(8), 312 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. นัชชา กัมภูริพงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว ๕๕๓7

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-4666-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวี ฤทธิ์บุญรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาฝ่ายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามจิตต์ จิระพร • บรรณาธิการฝ่ายการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ รัฐวรรณ พัฒนวิชัยอดุล • บรรณาธิการต้นฉบับ มินตรา อินทราวัฒน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ ใหมดตาด • ศิลปกรรม เกตทิบูล ใหมดตาด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร ชรรพทิพย์ ตักดีเตชากุล
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย

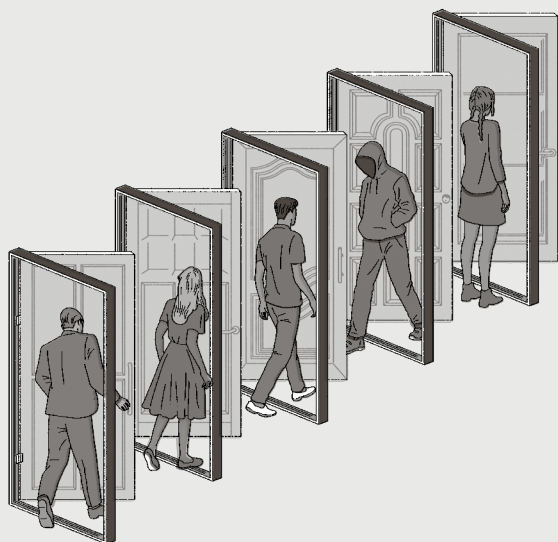
บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จันทน์อม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 315 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

การอยากมีชีวิตอยู่ไม่ใช่เรื่องที่ผิด ทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมใน
การมีลมหายใจ หลายครั้งหลายหนที่ผู้คนมักมองว่าคนที่อยากตาย
หรือตัดสินใจฆ่าตัวตาย หรือยอมจำนนต่อสังคม เป็นคนอ่อนแอ ทั้งที่
ความจริงแล้ว 'ระบบทางสังคม' และ 'คน' ต่างหากที่เป็นสาเหตุซึ่งทำให้
เกิดเหตุการณ์ที่ไม่มีใครอยากให้เกิด แม้กระทั่งตัวผู้ที่ต้องการฆ่าตัวตาย
เองก็ตาม

มนุษย์ไม่ได้ถูกออกแบบมาให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอ แต่มีบ้าง
ที่อ่อนไหว ตรงกันข้าม มนุษย์มีสัญชาตญาณของการเอาตัวรอดอยู่
เต็มเปี่ยม เพราะฉะนั้นอย่าปล่อยให้ 'ใคร' หรือ 'ระบบ' มาตัดสินเราว่า
ควรหรือไม่ควรที่จะมีลมหายใจต่อ

ก็ชีวิตมีคุณค่ามากกว่านั้นไม่ใช่หรือ

p/cco/o

สารบัญ

ตาย

ไม่เกิดมาคงจะดีกว่า — 2

ในอีกด้านหนึ่ง (1) — 30

เหล่าคนที่เชื่อในสรวงสวรรค์ — 33

ในอีกด้านหนึ่ง (2) — 59

ทุกคนต่างมีเหตุผลที่จะตาย — 61

ในอีกด้านหนึ่ง (3) — 86

เมฆหมอก — 88

ในอีกด้านหนึ่ง (4) — 113

เข้าวันสุดท้าย — 115

ในอีกด้านหนึ่ง (5) — 140

หลบหนี — 143

ในอีกด้านหนึ่ง (6) — 165

อย่างไรก็อย่ากรอด — 168

ในอีกด้านหนึ่ง (7) — 192

การช่วยเหลือ — 194

อยู่

รู้แล้ว แต่เข้าใจไม่พอ — 220

ถึงไม่รู้ ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยน — 245

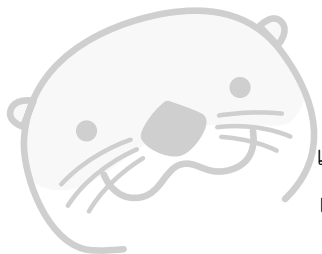
ในอีกด้านหนึ่ง (8) — 261

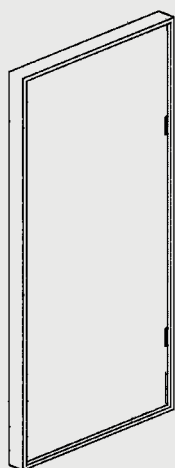
ทุกอย่างเปลี่ยนไป แต่ไม่มีใครเปลี่ยนแปลง — 288

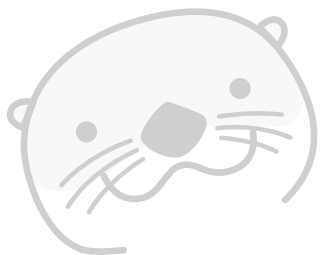
จากผู้แปล — 308

เกี่ยวกับผู้เขียน — 310

เกี่ยวกับผู้แปล — 311

ต ๑ ย

ทดลองอ่าน

ไม่เกิดมาคงจะดีกว่า

หากลองย้อนนึกดู ในชีวิตนี้เขาไม่เคยรู้สึกแม้แต่ครั้งเดียวเลยว่าจะต้องมีชีวิตอยู่ให้ได้ แถมยังเคยมีชีวิตอยู่เพื่อรอวันตายราวกับเกิดมาภายใต้โองการแห่งความตายจากพระเจ้า แท้จริงมักจะตั้งคำถามกับคนรอบตัวอยู่บ่อยครั้ง

ความทรงจำแรกของคุณคืออะไรครับ

แน่นอนว่ามนุษย์คงจะมีความทรงจำแรกที่แตกต่างกันตามหน่วยชีวโมเลกุล นาฬิกา และวินาทียามแรกเกิด ทว่าไม่มีใครเอ่ยคำตอบที่กระจ่างชัดออกมา ผู้คนมักจะนึกย้อนความทรงจำ หวนดูอดีต เหลือักตาขณะครุ่นคิดจนเห็นแต่ตาขาว แล้วก็หัวเราะลั่นพลางส่ายหัวไปมากับคำถามของแทซอง

กระทั่งตอนนี้แทซองยังไม่เคยพบเห็นผู้ที่มีความทรงจำตอนแรกเกิดมาบนโลกใบนี้เลยสักคน เขาารู้สึกแปลกและงงใจอยู่เสมอที่คนเราไม่มีความทรงจำนั้น

แตกต่างจากคนอื่น เขาจดจำได้ชัดเจนว่าความทรงจำแรกของตนเองคืออะไร พุดให้ถูกคือ นั่นอาจจะไม่ใช่ความทรงจำตอนแรกเกิดที่คลอດออกมา แต่มันก็เป็นความทรงจำแรกที่อยู่ในหัวของแทซอง

ตอนลืมนาทีนั้น แพทของเห็นผ้าเปดานสีขาว ผู้หญิงสวมกางเกง
เข้าชุดกับเสื้อเซตสีขาวลายผลเชอร์รี่กำลังพันบางอย่างที่แขนของเขา
และเติมลมเข้าไป พอสบตาเข้ากับแพทของซึ่งกำลังมองขึ้นไปพอดี เธอ
สะดุ้งตกใจแล้ววิ่งเตลิดหายไปไหนสักแห่ง ภายหลังเขาถึงรู้ว่าผู้หญิง
คนนั้นเป็นพยาบาล การที่เธอเติมลมก็เพื่อวัดความดันโลหิตให้เขา
และนั่นเป็นความทรงจำแรกที่ค่อนข้างแปลกใหม่ของแพทของ

เหตุการณ์ครั้งนั้นถูกเรียกว่า ‘อุบัติเหตุ’

มีคนบอกว่า การที่ความทรงจำแรกของแพทของเป็นภาพเปดาน
โรงพยาบาล และการที่เขาไม่มีพ่อแม่ เป็นเพราะ ‘อุบัติเหตุ’ ครั้งนั้น
บางทีเขาก็เคยคิดว่าตนไม่ได้สูญเสียความทรงจำด้วย ‘อุบัติเหตุ’ แต่
เกิดมาในสภาพของแพทของในวัยยี่สิบห้าปี โดยมีเตียงของโรงพยาบาล
เป็นดังมดลูกมากกว่า

หลังจากได้สติ เขาก็เข้ารับการตรวจอยู่สองสามหน ก่อนจะ
กลับมายังห้องพักพื้นที่มีเตียงจำนวนหกเตียง โดยแบ่งเรียงอยู่สองฝั่ง
ของประตูฝั่งละสามเตียง เตียงของแพทของอยู่ใกล้ประตูมากที่สุด พอ
แพทของเดินเข้าไปในห้อง คนไข้กับหญิงคนหนึ่งที่อยู่หน้าจะเป็นผู้ดูแล
ก็บ่ายหน้ามามองขณะกำลังดูโทรทัศน์ แม้พวกเขาสบตากัน แต่จะให้อะไร
ก็ยากหากพวกเขาก็จะอึกกระอ่วน จึงจบลงด้วยการยิ้มให้กันอย่างเก้อเขิน
แทน ก่อนที่ทั้งสองจะหันกลับไปดูโทรทัศน์อีกครั้ง

แพทของขึ้นไปนั่งบนเตียงด้วยความประหม่า อยู่ๆ สายตาก็พลัน
เหลือบไปเห็นกระจกที่ติดอยู่ตรงผนังข้างเตียงเหนืออ่างล้างหน้าเพื่อ
ให้ผู้ป่วยในห้องพักพื้นที่ใช้งานร่วมกัน เนื่องจากต้องนอนอยู่บริเวณที่
ผู้ป่วยเดินไปเดินมาเพื่อใช้อ่างล้างหน้าบ่อยๆ เตียงของแพทของจึงเป็น
เตียงที่ได้รับความนิยมน้อยที่สุด

แพทของลงจากเตียงอีกครั้ง เขาเดินไปยืนอยู่หน้ากระจกแล้ว

ค่อยๆ พินิจดูหน้าตาตัวเองอย่างละเอียด หากเป็นใบหน้าของตัวเอง
ก็น่าจะจำได้ไม่ใช่หรือ แต่ใบหน้าในกระจกดูแปลกตา ขนคิ้วค่อนข้าง
ดก หน้าผากกว้าง ภายใต้งูมูกที่สมส่วนมีร่องลึกกว่าคนทั่วไป
ริมฝีปากบาง ผิวค่อนข้างขาว คงพูดได้ไม่เต็มปากว่าดูดี แต่จัดว่า
สะอาดสะอ้านใช้ได้ ดูจากที่พยาบาลดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ แสดงว่า
เขาอาจมีใบหน้าซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของคนอื่นก็เป็นได้ แพทของสองกระจก
พลางดูโครงหน้าของตัวเองราวกับกำลังสัมผัสหน้ากาก เขารู้สึก
เหมือนมันไม่ใช่ใบหน้าที่แท้จริงของตน

แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ถูกใจใบหน้านี้

แพทของยกนิ้วชี้เหยียดไปยังกระจก แล้วทำท่าเหมือนยิงปืน

ตอนนั้นเอง พยาบาลเปิดประตูเข้ามา พวกเขาสบตากัน
แพทของลุกจุกอขึ้นไปบนเตียงแล้วเอนกายลงนอน พยาบาลหันมามอง
ด้วยสีหน้าคล้ายอยากจะถามว่า อะไรนะ

* * *

ชายสวมชุดสูทมาหาแพทของหลังจากได้ความทรงจำแรกกลับคืน
มาเพียงไม่กี่วัน ชายคนนั้นเปิดประตูเดินเข้ามาในห้องพักฟื้น เขาสวม
เสื้อสูทสีดำ รองเท้าหุ้มข้อเงาวับ ส่วนสูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้า
เซนติเมตร ผมหวีเรียบปลัดไปข้างหลัง โดยไม่มีรอยแสก แววดา
ของเขาดูเด็ดเดี่ยว เสียงฝีเท้าของชายคนนั้นบ่งบอกว่าเจ้าตัวเป็นคน
สุขุม เคร่งครัด และเกรดตรง เขาเดินสาวเท้าอย่างรวดเร็วจนเข้าไป
ถึงด้านในสุดของห้อง ก่อนวกกลับมายังประตูเพื่อตรวจดูชื่อผู้ป่วยที่ติด
อยู่ที่เตียง จนเจอเตียงของแพทของ เขาจ้องแพทของที่นอนอยู่บนเตียง
เขม็ง แพทของหยุดกายลุกนั่งอย่างทำตัวไม่ถูก

“คุณรู้จักผมหรือเปล่าครับ เห็นคนอื่นเรียกผมว่า...คิมแพทของ

นะครับ”

“อย่าบอกนะว่าความทรงจำของคุณ...”

“ครับ ผมจำอะไรไม่ได้เลย”

ชายคนนั้นแนะนำตัวเองว่ามาจากกรมสวัสดิการชีวิตของศูนย์บริการชุมชน เขาได้รับรายงานจากตำรวจจึงมาหาแพทย์ เพื่อแจ้งสถานภาพที่แพทย์จะได้รับในอนาคต และยังบอกอีกว่าหากได้สถานะนั้นแล้ว จะได้รับเงินหลายแสนวน¹ ต่อเดือนโดยไม่ต้องทำงาน พออธิบายจบ ชายคนนั้นก็จ้องแพทย์อย่างไม่วางตา ที่ท่าของเขาทำให้แพทย์ต้องคอยสรวลระเริงลงราวกับมีคนมากด แพทย์เอ่ยคำขอบคุณออกมาอย่างกระตือรือร้นคล้ายกับเสียงผายลม

“เอ่อ...แล้วครอบครัวของผมล่ะครับ”

ชายคนนั้นถึงเลที่จะตอบคำถาม เขามองใบหน้าของแพทย์ พลางคิดหนักอยู่ครู่หนึ่ง

“หมอเจ้าของไข้บอกว่าคุณเพิ่งฟื้นได้ไม่นาน ควรพักผ่อนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันไม่ค่อยมาพบหลังจากออกจากโรงพยาบาลนะครับ”

คำพูดของชายผู้นั้นทำให้แพทย์วิตกกังวลมากขึ้น แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่รู้

และในวันนั้นของแพทย์ ผู้มีอายุสี่สิบห้าปี มีความทรงจำแรกเป็นเพดานของโรงพยาบาล ก็ต้องตกอยู่ในสถานะผู้รับเบี้ยยังชีพขั้นพื้นฐานตามคำพูดของชายคนนั้น

หลังจากเขาออกไป แพทย์ก็ค่อย ๆ ย้อนนึกถึงเรื่องราวในตอนแรกราวกับม้วนเก็บกระดาศิขุที่หลุดลุ่ย เขาคิดว่าอาจจะ

¹ หนึ่งพันวนเท่ากับสามสิบบาทโดยประมาณ

ใครบางคนเก็บรวบรวมความทรงจำแรกของมนุษย์เอาไว้ เพราะการที่ทุกคนบนโลกนี้ไม่มีความทรงจำแรกหลงเหลืออยู่ดูเป็นเรื่องที่แปลกชอบกล

ชายคนนั้นนำกล่องความทรงจำมาให้แทซองตอนที่เขากำลังฟังชันพอดี

การไม่รู้อะไรเลยอาจจะดีกว่า แต่ถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องจริงของคุณ

เขาพูดแบบนั้นและยื่นกล่องมาให้ แม้เขาจะกลับไปแล้ว แทซองก็เปิดกล่องความทรงจำไม่ได้สักที เป็นผลจากความหวั่นวิตกนั่นเอง

ตามหลักเศรษฐศาสตร์เบื้องต้น หากต้องการเรียกสินค้าที่ขายไปกลับคืน ก็ต้องคืนเงินให้ลูกค้าด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้นหากใครพรากความทรงจำไปจากเรา นั่นเท่ากับว่าเราก็ต้องได้รับอะไรเป็นการตอบแทน และหากจะเอาความทรงจำกลับมา ตัวเองก็ต้องถูกพรากอะไรบางอย่างไปอีก แทซองหวาดกลัวที่จะต้องสูญเสียสิ่งที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรนั้นไป

กว่าเขาจะเปิดกล่องความทรงจำออกดูก็ผ่านไปสิบวันแล้ว แทซองใช้เวลาสิบวันถึงตระหนักได้ว่าตัวเองไม่มีอะไรให้สูญเสีย ไม่มีใครมาหา ไม่มีโทรศัพท์โทรเข้ามา สิบวันมานี้เขาเหมือนเป็นเกาะที่ถูกทิ้งร้าง เป็นต้นไม้แก่ที่ตายเพราะติดโรค และเป็นสุนัขที่ถูกเจ้าของทอดทิ้ง หลังจากคิดได้ว่าไม่มีอะไรจะเสียอีกต่อไป เขาจึงยอมเปิดฝากกล่องความทรงจำนำกลับมานั้น

กล่องความทรงจำไม่ได้หนักมาก ภายในมีข่าวหนังสือพิมพ์ที่ถูกตัดแปะวางอยู่อย่างเรียบร้อย เขาหยิบข่าวขึ้นมาโดยไม่รู้เลยว่ามันได้ซ่อนเขี้ยวเล็บอันแหลมคมเอาไว้เหมือนแมวที่ถูกจับได้ตอนกำลัง

ขโมยอาหารอยู่เหนือเตาไฟ

บอนแกตัน² ที่ถูกจู่ระหว่างนอนหลับ เป็นการฆาตกรรมหรือการฆ่าตัวตายที่ลึ้มเหลว

คืนวันที่สี่ที่ผ่านมา นายของ วัยยี่สิบห้าปี ได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ 119 ที่ออกปฏิบัติงาน หลังได้รับแจ้งเหตุจากผู้อาศัยอพาร์ทเมนต์ห้องหนึ่งในจังหวัดคยองกี ผู้แจ้งเป็นคู่สามีภรรยาวัยชราที่อยู่ห้องข้างๆ พวกเขาได้ยินเสียงโอดครวญ จึงเดินออกไปดูที่โถงทางเดินและพบนายของล้มลงอยู่ที่พื้น ตำรวจกำลังตรวจสอบสาเหตุที่แน่ชัดของอุบัติเหตุจากการฆ่าตัวตายของสองสามีภรรยา ที่บอกว่าภายในบ้าน ณ เวลานั้นมีบอนแกตันห้าก้อนกำลังเผาไหม้อยู่ และมีกลิ่นก๊าซพิษรุนแรงลอยตลบอบอวล ตำรวจได้มุ่งประเด็นไปที่การสืบหาร่องรอยของบิดามารดานายของที่ทราบว่ายู่ด้วยกันภายในบ้านก่อนเกิดเหตุ

ฆ่าตัวตายพร้อมลูก แท้ประมาณความเห็นแก่ตัวของพ่อแม่

สถานีตำรวจจังหวัดคยองกีเปิดเผยว่าได้รับตัวสามีภรรยาวัยห้าสิบปีที่จุดไฟเผาบอนแกตันในห้องของลูกที่กำลังหลับอยู่ก่อนหลบหนี โดยจัดฉากให้เป็นการฆ่าตัวตายพร้อมลูก ทั้งคู่ให้การสารภาพว่าสิ้นหวัง

²ซีเลื่อยที่อัดรวมกันเป็นถ่านทรงกลมมีรู ใช้ใส่ในเตาเผาเพื่อทำให้อุณหภูมิร้อนขึ้น

จากธุรกิจที่ถึงทางตันและเป็นหนี้การพนัน พวกเขาเป็นห่วงลูกชายที่แต่งงานว่าจะเหลือตัวคนเดียว จึงเฝ้าบอณแก่ทันขณะที่ลูกชายกำลังหลับก่อนพวกตนจะหลบหนีไปด้วยรถยนต์ จากนั้นก็พยายามฆ่าตัวตายด้วยการดื่มยาพิษที่ข้างทางหลวงเขตรอบนอกจังหวัดคยองกี แต่ในระหว่างที่ลังเลเพราะกลัวตาย นายของผู้เป็นลูกชายก็ถูกพบตัว หลังจากตำรวจเริ่มสอบสวนคดีไปได้สี่ชั่วโมง สองสามีภรรยาก็ถูกจับกุมและสารภาพความจริง ในอีกแง่มุมหนึ่ง ผู้คนก็ยังไม่หยุดคลั่งแคลงใจว่าเหตุการณ์นี้อาจจะไม่ใช่ว่าการฆ่าตัวตายยกครอบครัว แต่เป็นการฆาตกรรมลูกชายที่วางแผนเอาไว้ก่อน บรรดานักวิชาการมองว่า การที่พ่อแม่ผลักลูกของตนไปสู่ความตายเพราะท้อแท้สิ้นหวังในชีวิตเป็นเรื่องเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง และพากันแสดงความเห็นว่าสังคมควรหยาบยกประเด็นขึ้นมาพิจารณาว่าเหตุการณ์นี้อยู่ในขอบเขตของการฆ่าตัวตายพร้อมลูกหรือไม่ ส่วนตำรวจก็เปิดเผยแนวทางการสืบสวนว่าจะลงคำนึงถึงความเป็นไปได้หลายทางเอาไว้ก่อน

นอกจากนี้ยังมีข่าวจากหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น ๆ ที่ตีพิมพ์ในวันเดียวกันซึ่งต่างก็แข่งกันรายงานข่าวนี้ แท้จริงต้องอ่านเนื้อหาข่าวของข่าวทั้งหมดอย่างละเอียดถึงสองรอบกว่าจะเข้าใจ แต่ไม่ว่าพ่อแม่จะตั้งใจฆ่าตัวตายด้วย หรือตั้งใจลงมือสังหารเขา ตัวเขาก็เป็นมนุษย์ที่ไม่มีเหตุผลในการมีชีวิตอยู่ตั้งแต่แรกแล้ว และเป็นบุคคลที่อยากกำจัดให้หายไปเสีย แม้ต้องลงมือฆ่าก็ตาม ด้วยเหตุนี้ ตั้งแต่วันที่ได้รับ

กล่องความทรงจำนั้นมา ความตายจึงเป็นเป้าหมายเดียวในชีวิตของ
แพทของ

ความพยายามหนแรกเริ่มต้นอย่างไร้ประสบการณ์ และ
น่าขายหน้า ก่อนจะล้มเหลวอย่างรวดเร็วจนหน้าม่าน เป็นความทรงจำ
ที่ชวนให้อับอายจนหน้าแดงทุกครั้งทีนึกถึง ยิ่งเขาคิดถึงมันมากเท่าไร
ก็ยิ่งอยากตายมากขึ้นเท่านั้น

กินไฮไฟ³ ลี ตายแน่นอน

เฮ้ ออย่าโกหกน้า

พูดจริง ๆ เห็นผลทันตาเลย

คำพูดที่ลูกสะใภ้กับคุณยายเจ้าของห้องฝั่งตรงข้ามคุยกันเป็น
ดั่งคาถา แพทของอยู่ในห้องซอมซ่อที่ได้รับจากสถานะผู้รับเบี้ยยังชีพ
ขั้นพื้นฐาน เวลาคุณหนูมิลิตด่ำลงจุมูกจะแฉ่งและเห็นโหลยออกมา
จากปาก คำพูดที่เขาแอบลอบฟังมาเหมือนแขกไม่ได้รับเชิญยาม
คำคืนหรือแมวขโมยนั้น ทำให้เขาคิดไปเองว่ามันเป็นคำพูดที่เตรียมไว้
สำหรับตัวเองตั้งแต่แรก

ย่านสลัมในโซลเป็นสถานที่ที่มีสิ่งปลูกสร้างทำจากแผ่นไม้⁴
ตามชื่อ แม้แต่คนที่อาศัยอยู่ในโซลก็อาจไม่รู้ว่ามีย่านแบบนี้อยู่
แพทของอาศัยอยู่ในสถานที่แห่งนั้นซึ่งตั้งอยู่บริเวณรอบนอกของใจกลาง
กรุงโซล

เมื่อเริ่มมีบริษัทขนาดใหญ่เข้ามาสร้างอพาร์ทเมนต์ บริเวณนี้
ก็กลายเป็นเขตพื้นที่พัฒนา คนที่เคยอยู่ที่นี้บางคนยอมย้ายออก
บางคนก็ไม่ยอมย้าย หรือย้ายไม่ได้เพราะคิดว่าเงินค่าเวนคืนนั้น

³ ผงซักฟอกยี่ห้อหนึ่งของเกาหลีใต้

⁴ แผ่นไม้ในภาษาเกาหลีคือ พันจา ส่วนย่านสลัมในภาษาเกาหลีคือ พันจาซอน หมายถึง หมู่บ้าน
แผ่นไม้

ไม่เพียงพอต่อการไปหาที่อยู่ใหม่ จึงลงเอยด้วยการประท้วงที่ไม่ได้
จริงจังกเท่าไรนัก ด้วยเหตุนี้ หากออกไปข้างนอกแล้วแขนหน้าดูจะ
เห็นพาร์ตเมนต์ แต่รอบด้านของพาร์ตเมนต์นั้นล้อมไปด้วยยาน
สลัมเก่า ที่แค่ลมโอบผ่าน ตัวบ้านก็โงนเงนพร้อมจะล้ม อีกทั้งยังมี
พื้นที่รกร้างถูกทิ้งไว้อย่างไม่น่ามอง มีถนนสายหนึ่งพาดผ่านตรงกลาง
ฟากหนึ่งเป็นเมืองหรรษา ขณะที่อีกฟากเป็นเหมือนเกาะร้าง เป็นภาพ
ที่ประหลาดชอปกล

หากเดินตามตรอกแคบ ๆ ขนาดหนึ่งคนเดินเข้าไปเป็นระยะทาง
ลึกพอประมาณก็จะเจอห้องของแพทอง บนกำแพงข้างทางมีตัวหนังสือ
เขียนด้วยลายมือหวัด ๆ สีแดงตัวเบ้อเริ่มเป็นประโยคที่น่ากลัวอย่าง
'บริษัทเอสอี ตื่นรู้เสียที' หรือ 'เข้ามาโดนทุบหัวเบะแน่!'

ห้องในบริเวณนี้จะให้เรียกว่าเป็นบ้านก็รู้สึกกระดาก เพราะ
ไม่ได้ติดตั้งแม้แต่เครื่องทำความร้อนเอาไว้ ภายในบ้านหนาวเย็น
ครั้นจะขยับตัวทีหนึ่งท้องก็หิว พออยู่เฉย ๆ ก็หนาวจนเข้ากระดูก แถม
พอท้องว่างก็ยิ่งหนาวกว่าเดิม วันแล้ววันเล่าที่ถูกตาทั้งสองข้างของ
แพทองดีดผิงมองบนเพดาน ระหว่างที่ท้องว่างและหนาวจนตัวเย็น
เท้าข้างหนึ่งของเขาคาดอยู่ในแอ่งที่มีชื่อเรียกว่าซีวิต แต่เท้าอีกข้าง
ก็กำลังถูกลากไปสู่หุบเหวแห่งความตาย แพทองนอนในที่แบบนั้น
และจ้องมองดูโชคชะตาของตัวเอง

ไฮไท

แพทองตาตุ๊กวาว เขารู้สึกเหมือนเห็นใครกวักมือเรียกว่า ไฮ
ริบมาสิ! เขาย่นร่างที่หนาวจนแข็งทื่อของตัวเองให้ลุกขึ้นก่อนจะพลิก
เสื่อน้ำมัน แล้วหยิบธนบัตรมูลค่าหนึ่งพันวอนจำนวนสี่ใบที่จมอยู่ใน
กองฝุ่นสภาพเหมือนดินออกมา แพทองสะบัดเงินพลางกลัดกลุ้มว่า
เงินเท่านี้จะพอซื้อผงซักฟอกได้ไหม เขากดเท้าลงบนเสื่อน้ำมันที่ถูก

พลิกขึ้นจนเห็นรอยพับเพื่อทำให้มันเรียบก่อนลุกขึ้นยืน

ว่าแต่จะใช้เงินรูดเดียวหมดเลยดีไหมนะ แล้วถ้าเกิดเขาไม่ตายนั่นมาจะทำอย่างไร ถ้าไม่ตายก็ต้องอดข้าวรอนอย่างน้อยสิบห้าวันกว่าเงินยังซีฟงวดถัดไปจะมา เพราะยังไม่รู้ประสิทธิภาพที่แน่ชัดของผงไฮโท จึงใช้เงินตามใจชอบไม่ได้

บางที่เขาอาจจะรูดก็ได้

แพทของกัมมองธนบัตรที่ยับยู่ยี่ทั้งสี่ใบ เขากะพริบตาปริบ ๆ แล้วยึดมันลงกระเป๋าก่อนจะจับประตูแล้วเดินออกมา

ถึงไม่ใช้เงินเองก็คงมีใครเอาไปใช้อยู่ดี แม้จะใช้คำว่า 'ใคร' แต่ผู้ต้องสงสัยที่มีแนวโน้มจะทำอย่างนั้นมีแต่เปโตรเท่านั้น

เขาไม่มีพื้นที่ของตัวเอง ไม่มีสิ่งของที่เรียกว่าเป็นของตัวเองได้อย่างเต็มปาก อุปกรณ์ลึกลับประตูที่เห็นเป็นเพียงของหลอกตาเท่านั้น ข้าวของบางส่วนสูญหายไปจนเป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่เพราะคนในชุมชนถือคติแบ่งกันกินแบ่งกันใช้ ไม่มีของนายหรือว่าของฉัน แต่มีหลายคนที่คิดว่า หากไม่ถูกจับได้คาน้ำคาก็ไม่เป็นไร แถมยังมีคนประเภทที่ถึงถูกจับได้ก็ไม่เดือดเนื้อร้อนใจอะไรอยู่ด้วย เขาคือเปโตร ผู้อาศัยอยู่ห้องข้าง ๆ หมอนั่นไม่มีความละอายใจเลยแม้แต่นิด แพทของเลยต้องซ่อนเงินไว้ข้างใต้เสื้อน้ำมัน แต่ถึงทำไปก็ไม่ต่างอะไรกับตู้নিরায়ล่องหนที่คงจะถูกพบเห็นได้ในเร็ววันอยู่ดี เพราะเปโตรพลิกหาของมาหมดแล้วทุกตารางนิ้ว

เมื่อออกมาจากย่านสลัมและข้ามสะพานลอยไปจะเจอซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดย่อม พอสวมรองเท้าหลวม ๆ ออกมาข้างนอก ลมเย็นของฤดูหนาวก็พัดบาดเข้าเนื้อ พวกบ้านนอกที่มาโซลคงจะรู้สึกเหมือนถูกเขื่อนจมูกออกไปทั้งที่ยังลืมนั่งอยู่ ส่วนชาวสลัมก็รู้สึกเหมือนถูกเขื่อนนิ้วเท้าด้วยความหนาวจัด แต่ไม่ว่าจะถูกเขื่อนจมูกหรือนิ้วเท้า

ก็คงไม่มีใครสนใจสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในย่านสลัมอยู่ดี

ที่นี้เป็นเกาะซึ่งถูกทิ้งร้าง

“หนาว”

ความหนาวชวนให้อยากกรนเท้ากลับเข้าไปในห้อง ทว่า ผงซักฟอกที่เรียกว่าไฮโกลกลับจูงใจให้เขาก้าวเท้าต่อ แต่มีน้ำยานั้น เขาก็จะได้ตายสมดังที่ปรารถนามาทั้งชีวิต

“ไปไหน”

แท็กซี่หันหน้าไปทางต้นเสียง เปโตรกำลังนั่งฟังกำแพงฝั่งขวาของปากทางเข้าสลัม เขาสูบบุหรี่พร้อมยิ้มกริ่ม ผสมกระเซิงที่ไม่ได้หวังปรกใบหน้าใหญ่ไปครึ่งหน้า ที่ซอกพนักมีหลักฐานคาอยู่อย่างน้อย เจ้าตัวก็ไม่ได้อดอาหารเย็นวันวาน บางครั้งแท็กซี่ก็นึกอยากชก สันกรามคม ๆ นั้นลึกหมัด รองเท้าแตะคาดลายสามเส้นของเปโตร มีสภาพสึกเก่า เท้าเปล่าที่สวมรองเท้าจมอยู่ในหิมะครึ่งหนึ่ง ขณะที่กำลังคิดว่าเจ้านั้นไม่หนาวหรือ เปโตรก็ยื่นซองบุหรี่มาให้

“สูบบั๊ย”

ที่ซองบุหรี่เขียนชื่อ เปโตร ตัวเด่นหราด้วยปากกาเมจิกสีแดง มันเป็นบุหรี่ในเสื้อจัมเปอร์ที่เปโตรถอดทิ้งไว้เมื่อวานตอนเช้า แล้วแท็กซี่แอบขโมยเอามาซ่อนไว้ในลิ้นชักโดยอาศัยตอนที่อีกฝ่ายไปล้างหน้าที่ท่อน้ำส่วนรวม ชุมชนสลัมที่นี่ไม่มีการแบ่งแยกของว่าเป็นของใคร ต่อให้ขโมยมาแล้ว แต่หากยังไม่ได้ใช้ก็ถือว่าไม่ใช่ของตัวเอง

“ขอหน่อยสิครับ”

เขาเดินไปนั่งข้าง ๆ เปโตรใช้มืออีกข้างเคาะก้นของซองบุหรี่อย่างคล่องแคล่ว บุหรี่มวนหนึ่งหลุดออกมา นี่เป็นสิ่งที่ต้องใช้ทักษะ เขานึกถึงคำพูดของคุณยายเจ้าของบ้านที่บอกว่า คนเราฝึกฝนทักษะเพียงอย่างเดียวก็น่าใช้เลี้ยงปากท้องได้ แล้วอยากจะบอกเธอว่า

คุณยาย มันยังมีทักษะที่กินไม่ได้อยู่ด้วยนะครับ

“จะไปไหนเหรอ”

เปโตรถามขณะจุดไฟแช็กให้บุหรี่ยี่สิบแท่งของคาบไว้นในปาก พอ
ลมพัดจนบุหรี่ยี่สิบติดไฟ เปโตรก็บ่นพึมพำอะไรคนเดียว ถึงฟังไม่ชัด
ก็รับรู้ได้จากความรู้สึกว่าเป็นคำสบถที่หยาบคายพอควร

พอไฟติด แท่งของก็สอดเข้าไปหนึ่งเสื่อกใหญ่ยาวๆ บุหรี่จะมี
รสชาติดีที่สูดตอนสูดเข้าไปเต็มปอดในครั้งแรกของวัน ตอนสูบบุหรี่
มวนแรกหลังจากมีความทรงจำแรก เขาก็คิดขึ้นมาว่าก่อนสูญเสีย
ความทรงจำ ตัวเองอาจจะเป็นคอบุหรี่ เพราะสูบบุหรี่โดยไม่ระคายคอ
เลยแม้แต่่น้อย และไม่เคยกระแอมแบบที่คนทั่วไปทำเลยสักครั้ง
ไม่แน่ว่าก่อนสูญเสียความทรงจำ เขาอาจจะมีเงินถุงเงินถัง ถึงขั้นสูบ
บุหรี่ยี่สิบๆ ได้ แท่งของเคยลองคิดๆ ดูหลังจากฟื้นขึ้นที่โรงพยาบาล
และมีความทรงจำแรก ถ้ามันเป็นเรื่องจริง แล้วทำไมตัวเขาในตอนนี้
ถึงได้ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลยนะ

แท่งของพ้นควีนออกมาแล้วตอบกลับ

“จะไปซื้อไฮโซครับ”

เปโตรพูดด้วยสีหน้าบ่งบอกว่าไร้สาระ

“พูดจาเหลวไหลอะไรของนาย คนที่ไม่ชักผ้าทั้งชีวิตอย่างนาย
จะเอามันไปทำอะไร”

“ไม่ใช่ว่าไม่ชัก แต่ผมไม่เคยได้ใส่ตัวที่ชักแล้วเลยต่างหาก
ก็ชักไว้ที่โรงฟ้เล่นเอาไปหมดเลยนี่ครับ”

อะแถม เปโตรกระแอมเป็นเสียงที่ไม่เข้ากับตัวเองเลยสักนิด

“เอาเถอะ! แล้วจะซื้อไปทำอะไรล่ะ ฉันจะช่วยหาให้เอง แค
จ่ายเงินมาก็พอ”

“ฟีนะเหรอครับ”

“เออ ต้องใช้เท่าไรล่ะ”

แพทองเจียบไปสักพัก จริงด้วยสินะ ตัวเขาก็ไม่รู้ว่าต้องใช้เท่าไร และจนใจที่จะถามว่าต้องกินเท่าไรถึงตาย เขาคงอีกอึดอยู่นานจน เปโตรรู้สึกได้จึงชิงพูดตัดหน้าก่อน

“ไม่ทราบว่าคุณลูกค้ามาเท่าไรหรือครับ”

เปโตรเลียนเสียงของนักแสดงตลกในโทรทัศน์ที่พูดล้อเลียน พนักงานร้านเสื้อผ้าพลางยิ้มกว้าง

“นะ...นั่นสิ...ประมาณสี่พันวอนได้”

เปโตรหลุดหัวเราะ เขาบอกให้รอ ก่อนจะหายกลับเข้าไปใน ชุมชนสลัม แล้วราวสิบนาทีให้หลังถึงเดินถือถุงดำออกมา

* * *

แพทองรับถ้วยใส่ผงไฮโตะมาแล้วนั่งอยู่ที่กลางห้อง ผงสีขาวกับ เม็ดสีฟ้าผสมรวมกันอยู่ เขานั่งนิ่งมองดูสิ่งนั้น เชื่อกันว่ามันจะทำให้ ทุกอย่างจบลงได้ ด้วยใบนี้ทำให้ชีวิตหนึ่งที่ไม่ได้สำคัญหายลับไปจาก โลกได้ ชีวิตที่ขนาดพ่อแม่แท้ๆ ยังอยากลบออกไป เขาหยิบกาน้ำ ไบเกาที่สนิมจับ แล้วรินน้ำลงไปในถ้วยที่ใส่ผง เขาเก็บกาน้ำมาตอน มั่นกลิ้งหลุนๆ ลงจากรถเข็นลังกระดาษที่ถูกเข็นผ่านหน้าไป พอ คุณยายคนเก็บของเขารู้ว่ากาน้ำตกลงมาก็ก็นหันกลับมามอง แต่เมื่อ เห็นสภาพน่ารังเกียจของแพทองที่เก็บกาน้ำขึ้นมาก็เร่งสาวเท้าไปตาม ถนนโดยไม่พูดอะไร

เปโตรให้ผงไฮโตะมาพร้อมเรียกเก็บภาษีสินค้าสิบเปอร์เซ็นต์ บอกว่ามันเป็นสุดยอดผงซักฟอกที่มีฤทธิ์กัดกร่อนแรง ให้กำจัดคราบ หมักหมมได้เกลี้ยงเกลา แพทองสัญญาว่าถ้าได้เงินยังชีพในอีกสิบห้า วันจะจ่ายคืน แต่หากทุกอย่างเป็นไปตามแผน เปโตรก็คงจะไม่ได้รับ

เงินเพิ่ม เพราะแทซอง ผู้ที่จะได้รับเงินยังชีพไม่อยู่บนโลกใบนี้แล้ว

เขาคิดเสมอว่าตัวเองเป็นจุดต่างพร้อยของโลกใบนี้ยิ่งกว่าขยะ หากเป็นตามที่เปโตรบอก ผงซักฟอกที่มีฤทธิ์รุนแรงจะลบเขาออกจากโลก ถ้ากำจัดคราบที่ฝังแน่นนั้นไม่ได้ ผงซักฟอกฤทธิ์แรงคงจะเสียชื่อเสียง

แทซองคนมันด้วยนิ้วชี้จนน้ำกลายเป็นสีขาวุ่นอย่างรวดเร็ว ฟองค่อยๆ ตีขึ้นมา ตมกลืนดูแล้วก็ไม่ได้แฉ่อย่างทีคิด เป็นกลิ่นของ ลูกอมรสมินต์และลูกเหม็นที่แขวนในห้องน้ำผสมรวมกันแล้วนำมาบด ให้เป็นผง ความตายดูน่าจะอร่อยดีเหมือนกัน เขาหลับตาแน่นและ กรอกเข้าไปรวดเร็วจนหมดแก้ว

อีก ไฮไฮออกฤทธิ์ร้อนผ่ากระดูกแตกตรงหน้าอกเป็นระลอกแรก น้ำไฮไพบู่ออกมาจากปากโดยที่เขาไม่ทันได้ยับยั้ง ครั้งหนึ่งทะลัก ออกมาข้างนอก ส่วนอีกครั้งไหลทะลวงผ่านลำคอไป ก่อนจะออกฤทธิ์ หนักกว่าเดิมในระลอกที่สอง ท้องไส้ของแทซองปั่นป่วน มันโหดร้าย เสียยิ่งกว่าตอนที่โลกนี้ถูกพลิกให้กลับตาลปัตร เขาพุ่งออกไปนอกห้อง ตามสัญชาตญาณ

รู้ตัวอีกที เขาก็ออยู่ที่ท่อน้ำประปาส่วนรวม ที่นี้เป็นชุมชนที่แม้ ก้อนน้ำของชุมชนเสีย แต่ก็ไม่มีใครคิดจะเปลี่ยนเลยสักคน ถึงแม้คนที่อยากเปลี่ยน แต่ก็เป็นพวกชาวบ้านที่ไม่ม่เงินกันอยู่ดี หากมีเงินสักหน่อย คนในชุมชนจะกรอกเหล้าสักจอกลงไปในคอแล้วกล่อมตัวเองให้หลับไปพร้อมกับร่างกายที่ร้อนวูบวาบมากกว่า พวกเขา ยอมผลาญเงินจำนวนมากไปกับเหล้า แต่ก็เสียตายน้ำที่หยดแหล่ ลงมาจากก๊อกที่เสียจึงเอากะละมังมารองน้ำไว้ แทซองวิ่งหาคะมัง แล้วเติมน้ำเข้าไปอย่างรุ่มวาม เขากลืนน้ำแข็งแผ่นบางๆ ลงไปพร้อมกับ น้ำ เขาดื่มน้ำ อาเจียน และดื่มน้ำเข้าไปอีก ต้องทำอย่างนี้วนอยู่

หลายครั้ง ถึงเพิ่งมาตระหนักได้อีกทีในตอนที่มีสติว่าไฮโดรคาร์บอนที่ปน
วอนฆ่าคนไม่ได้ ทำได้แค่มอบความเจ็บปวดเจียนตายก็เท่านั้น

หลังจากใช้น้ำเย็นลูบหน้าลายที่ไหลยืดและสั่งน้ำมูกสีเหลือง
ที่ย่อยลงมาถึงปากจนล้น แทะของก็ลุกขึ้นยืน คนที่ฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ
อย่างเขาทำอะไรไม่ได้นอกจากต้องใช้ชีวิตอยู่ต่อ พอหันหลังกลับไป
แทะของก็สับตากับเปโตรที่ยืนฟังก่ำแกง อีกฝ่ายเดาะลิ้นและมองเขา
ราวกับเห็นคนที่จ้องมองดวงอาทิตย์ด้วยตาเปล่า

“นายนี้หลายรอบแล้วนะ”

แทะของหิวว่างกลับเข้าห้องอย่างอดิโรย ไม่มีแม้แต่เรียวแรงจะ
ตอบกลับ เปโตรเดินตามเข้ามาโดยไม่ขอ แต่เขาอ่อนเพลียเกินกว่าจะ
ไล่ให้ออกไป และรู้สึกอับอายที่ฆ่าตัวตายไม่สำเร็จจึงปล่อยเลยตามเลย
เมื่อเดินเข้ามาในห้องก็คลุมผ้าห่มแล้วล้มตัวลงนอนทันที

“ถ้าคนเราตายได้ตามที่อยาก แทะนี่คงไม่มีใครอยู่แล้ว”

แทะของหมดแรงจะได้ตอบ จึงหดคอกกลับเข้าไปและดึงผ้าห่มมา
คลุมโปง

เขานึกว่าเปโตรจะพละมยาวกว่านี้ แต่กลับไม่เป็นอย่างนั้น
เสียงตึกตอกของเข็มนาฬิกาดังก้องข้างหู ต่อมาเสียงก็เบาลง

“เอานาฬิกากลับมาวางคืนครับ”

“รู้ด้วยเหรอ”

เปโตรหลุดหัวเราะและหยิบนาฬิกาตั้งโต๊ะที่ตั้งใจจะขโมยออกมา
จากกระเป๋า แทะของคลุมโปงจนมิด เปโตรจึงลุกขึ้นเพื่อออกไปจากห้อง

“พี่ไม่เคยอยากตายเหรอครับ”

เขารู้สึกได้ว่าเปโตรที่กำลังจับลูกบิดประตูหยุดชะงัก

“ทำไมฉันจะไม่เคยล่ะ”

“แล้วทำไมถึงไม่ตายล่ะครับ”

เขานึกว่าเปโตรจะตอบกลับด้วยคำพูดติดตลก แต่กลับมีเพียงความเสียบัวงเวงที่ก่อตัวขึ้นในห้อง แพทของลูกชิ้นนั่งก่อนจะเงยหน้ามองเปโตร ดวงตาของเปโตรหันไปมองที่โหนดสักแห่งบนเพดาน ก่อนหันขวับมาหาแพทของ

“ฉันไม่แน่ใจว่าจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่จริงๆ เลยยังตายไม่ได้”

* * *

แพทของคันเจออินเทอร์เนตคาเฟ่ ‘เดอะเฮเวน’ ในไม่กี่วันถัดมาหลังจากนั้น มองเพียงผิวเผินดูเป็น ‘การรวมตัวของกลุ่มคนที่เชื่อในสรวงสวรรค์’ แต่ความจริงมันเป็นคาเฟ่สำหรับคนที่มีความเชื่อว่าจะฆ่าตัวตายมารวมตัวกัน

* * *

แพทของเห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำพูดของเปโตร เขากลัวว่าหากตายแล้วเกิดใหม่อีกครั้งอาจจะมียุติกรรมที่น่าอดสูกว่านี้ก็เป็นได้ แม้จะบอกว่าการกลับชาติมาเกิด แต่นั่นก็เชื่อถือไม่ได้ ไม่แน่ว่าโลกใบนี้อาจถูกควบคุมด้วยเครื่องจักรขนาดใหญ่ ต่อให้เขาตายไป ก็ไม่มีใครรับปากได้ว่าเขาจะไม่กลับมาเกิดใหม่ในวันที่ 25 ตุลาคม 1993 แล้วพออายุยี่สิบห้าปี พ่อแม่บังเกิดเกล้าก็ดันถ่านอัดก้อนที่ติดไฟเข้ามาในห้องจนสมองถูกทำลายกลายเป็นคนความจำเสื่อม จนต้องใช้ชีวิตที่เฝ้าฝันถึงความตายอีกครั้ง ตราบใดที่ยังไม่มีประกันที่จ่ายค่าชดเชย หากไม่ได้เกิดมามีชีวิตตามต้องการ แพทของก็ไม่อยากคาดหวังว่าตัวเองจะได้เกิดใหม่อีกครั้ง

มีคนจำนวนไม่น้อยที่อยากตาย แต่มีไม่กี่คนที่ตายจริง ถึงอย่างนั้นแพทของก็ยังสะสมความรู้สึกลอยๆ อยากตายออกไปให้พ้นตัวไม่ได้

จึงนั่งชดอยู่ในมุมหนึ่งของร้านอินเทอร์เน็ตที่มีดสลัวและเหม็นอับ และ
ลงมือค้นหาอย่าง 'วิธีการตายโดยไม่เจ็บปวด'

แททของพิมพ์แป้นพิมพ์เสียงดัง คำที่เขาค้นหาคือคำว่า 'วิธีการ
ตายโดยไม่เจ็บปวด' แต่ก็ต้องผิดหวังอย่างรุนแรงกับผลการค้นหาที่
ออกมา ตัวหนังสือตัวใหญ่เขียนว่า 'คุณคือคนสำคัญนะครับ' เด้งขึ้น
มาใส่แททของเป็นอย่างแรก ข้างใต้มีตัวละครชายและหญิงสองคน
กอดหัวใจสีแดงและต้นกล้าสีเขียวไว้ในอ้อมอก แททของมารู้ทีหลังว่า
นั่นเป็นส่วนหนึ่งของแคมเปญรักชีวิต ในอินเทอร์เน็ตมีข้อมูลจำนวน
มหาศาล ทว่ากลับไม่มีเว็บไซต์ไหนที่คิดจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการ
ฆ่าตัวตายเลย เขาจึงมองตัวหนังสือ 'คุณคือคนสำคัญ' อยู่นาน
อยากจะแย้งกลับว่า นอกจากหน้าจออินเทอร์เน็ตแล้ว ไม่มีใครเลย
ที่คิดว่าเขาเป็นคนสำคัญ แม้แต่พ่อแม่ที่ทำให้เขาเกิดมา

เมื่อคว้าน้ำเหลว แททของก็เบื่อหน่ายและไม่มีอะไรให้ทำอีก
เหมือนมาที่ร้านอินเทอร์เน็ตแบบเสียเที่ยว แททของรู้สึกเสียตายที่
ใช้เงินไปอย่างเปล่าประโยชน์ เขาก็มองเงินสองพันวอนที่อยู่ใน
กระเป๋า เงินสองพันวอนนี้ได้คืนมาจากเปโตร เพราะตอนเดินไปเข้า
ห้องน้ำ แททของบังเอิญไปเจอกล่องผงซักฟอกที่วางข้างเครื่องซักผ้า
ของคุณยายเจ้าของบ้าน ผงในกล่องสีเหมือนกับไฮไทที่เขากรอกเข้า
ปาก ก่อนหน้านั้นเขานึกสงสัยว่าเปโตรได้มันมาจากที่ไหน ที่แท้ก็ตกมา
จากตรงเครื่องซักผ้านี้เอง แททของคิดว่าโชคดีที่คุณยายไม่เห็นตอน
ของถูกขโมยและตั้งใจจะเดินผ่านไป แต่ตัวอักษรที่เขียนบนกล่อง
ผงซักฟอกก็ทำให้เขาหยุดชะงัก

ข้างกล่องเขียนว่า ผงซักฟอกยี่ห้อซูเปอร์ไฮ

เขาวิ่งไปตามถนนและกระโดดขึ้นหลังของเปโตร ใช้วงแขน
รัดคอเปโตรอย่างไร้ความปรานีจนอีกฝ่ายร้องเสียงหลงและยื่นเซ

เพราะถูกจูโจมกะทันหัน

“ผมไม่ตายเพราะมันคือซูเปอร์ไท! บอกว่าจะเอาไฮไทไง! ผมต้องการไฮไท!”

พอถูกแทชของเคนธาม เปโตรก็แก้ตัวหน้าเจื่อนๆ บอกว่าจะซูเปอร์ไทหรือไฮไทก็เป็นอันเดียวกัน และแย้งว่าคุณยายเจ้าของบ้านชอบเรียกชื่อผงซักฟอกซูเปอร์ไทว่าไฮไท แต่แทชของไม่สนใจคำแก้ต่างนั้น เขาบอกว่าจะไม่ยอมถูกหลอกอีกแล้ว ก่อนจะจัดการให้เปโตรล้มลงและทำท่าหักแขน แทชของหัวเสียที่ทักทายกับความตายไม่ได้และไม่หายโมโหง่าย ๆ ที่ถูกซูเปอร์ไทขัดขวางการตาย สุดท้ายแทชของต้องยกขาและหักตัวให้งอเหมือนกุ้ง เปโตรถึงยอมคืนเงินให้สองพันวอนจากสี่พันวอน เปโตรขว้างเงินสองพันวอนใส่แทชของแล้วจ้องหน้า ก่อนส่ายหัวบอกว่าเขาเป็นคนป่าเถื่อน ซึ่งเถียงไม่ออกเรื่องคำว่าป่าเถื่อน เพราะเขาเพิ่งรอดชีวิตจากก๊าซถ่านหินที่พ่อแม่หยิบยื่นมาให้ และเพราะตัวเองมีชีวิตอยู่แบบป่าเถื่อนตามที่ว่า

แทชของกำเงินสองพันวอนออกมาและเลือกนั่งที่ร้านอินเทอร์เน็ตถึงวางเงินไว้ที่ห้อง เงินก็ไหลเข้ามือเปโตรหมดอยู่ดี

คลื่นลมหนาวพัดกระหน่ำติดกันสองสามวัน แน่นอนว่าเงินสองพันวอนคงหาอาหารดีๆ กินไม่ได้ แทชของสะดุดตากับป้ายแขวนหน้าร้านอินเทอร์เน็ตว่า โลกของร้านอินเทอร์เน็ต ชั่วโม่งละเจ็ดร้อยวอน พอพ้นจากยุคสมัยหนึ่งครบครวนหนึ่งเครื่องคอมพิวเตอร์คอมพิวเตอร์บ้านคนสมัยนี้ก็เร็วไม่น้อยหน้าคอมพิวเตอร์ในร้านอินเทอร์เน็ตเลย กิจกรรมร้านอินเทอร์เน็ตที่เคยเฟื่องฟูในช่วงหนึ่งจึงได้รับความนิยมน้อยลง ถึงร้านอินเทอร์เน็ตที่มีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ล่าสุด แต่มันก็ตั้งอยู่ใกล้กับชุมชนสลัม ดูแล้วไม่เข้ากันเสียเลย

นอกจากนี้ หากมองในเรื่องความปลอดภัยแล้ว ในตอน

กลางดึกต่อให้ลูกค้าอยากแวะเวียนมาก็มาได้ เพราะละแวกนี้ไม่มีไฟทางสักดวง ขนาดแท็กซี่ยังรู้สึกกลัวในบางครั้ง แต่ถึงอย่างนั้นจะปิดกิจการก็ไม่ได้ จะส่งคืนคอมพิวเตอร์เครื่องเปล่าที่ซื้อมาก็ไม่ได้อีก บ้ายที่แขวนด้านหน้าร้านจึงเป็นแผนธุรกิจที่เจ้าของร้านคิดมาตรการออกมาเพื่อหารายได้ประทังชีวิต

ชั่วโมงละเจ็ดร้อยวอน แท็กซี่เดินเข้าไปข้างในโดยไม่ลังเล เพราะคิดว่าเวลาอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมงก็พอทำให้ตัวอุ่นขึ้นมาบ้าง เงินที่เหลือในกระเป๋าอีกพันสามร้อยวอนยังใช้กินรามาจนถ้วยได้ด้วย อยู่ๆ เขาก็นึกอยากได้เงินสองพันวอนที่ถูกเบโตรจกไปขึ้นมาจ๊บบใจ

ภายในร้านอินเทอร์เน็ตดูสะอาดสะอ้านกว่าที่คิด คอมพิวเตอร์เพื่เปลี่ยนใหม่ยกแผงไม่นาน เหมือนเจ้าของร้านจะวางเงินก้อนสุดท้ายเพื่อพุงกิจการให้อยู่รอด ด้านในมีลูกค้าอยู่ไม่กี่คน ลูกค้าที่ว่าเป็นผู้ชายทั้งหมด ผู้ชายที่นั่งอยู่ติดฝั่งทางเข้ากำลังเล่นเกมทั่วไป ยิ่งเดินลึกเข้าไปในร้านอินเทอร์เน็ตก็ยิ่งรู้สึกถึงความเยียบเหงา เขาเห็นชายหัวล้านยกมือลูบหน้าผากมันเงา พลางยิ้มละไม จากนั้นจึงกดแป้นพิมพ์อย่างรวดเร็ว พอเหลือบมองดูก็เหมือนกำลังคุยกับใครผ่านแชต แค่ดูสีหน้าแวบเดียวก็มั่นใจว่าไม่ได้เป็นการคุยแชตธรรมดา ส่วนชายอีกคนถ้ามองดูไกลๆ อาจจะเข้าใจผิดว่ากำลังนั่งมองพื้นหลังหน้าจอเปล่าๆ แต่เมื่อเข้าไปใกล้จะเห็นว่าเขากำลังดูวิดีโอผ่านทางหน้าต่างขนาดเล็กอยู่ ชายคนนั้นลากหน้าต่างมาไว้ทางด้านล่างซ้ายของหน้าจอ แล้วนั่งเฝ้าต้วบั้งไว้ พอรู้สึกได้ถึงสายตาของแท็กซี่ก็รีบคลิกเมาส์หุบหน้าต่างลงอย่างรวดเร็ว รวากับวางตำแหน่งเคอร์เซอร์ของเมาส์ไว้ตรงกับปุ่มย่อหน้าต่างเพื่อเตรียมรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ไว้แล้ว ชายคนนั้นกำลังสวม headset ฟอนที่ต่อกับลำโพง แต่หากบริเวณโดยรอบเยียบลงสักหน่อยก็จะรู้ได้ทันทีว่าเสียงที่ลอดผ่าน headset ฟอนคือเสียงอะไร

แพทของนั้บักหลักตรงมุมที่อยู่ห่างจากผู้ขายพวกนั้นมากที่สุด
แม้จะเป็นที่นั่งโซนสุบบุหรี แต่ก็ไม่มีใครสุบเลย

* * *

ผลการค้นหาเกี่ยวกับ ‘วิธีการตายโดยไม่เจ็บปวด’ จากคอมพิวเตอร์เป็นที่น่าผิดหวังมาก หลังจากนั้นไม่นานแพทของถึงได้รู้วาคำศัพท์ทั้งหมดที่เกี่ยวพันกับการฆ่าตัวตายถูกจำกัดการค้นหาเอาไว้เมื่อค้นหาสิ่งที่ยากรู้มาตั้งแต่แรกไม่ได้ คอมพิวเตอร์ในร้านอินเทอร์เน็ตก็กลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์เหมือนชุดของขวัญเนื้อวัวอันธู⁵ ระดับเอทพลัสจากพียงซัง⁶ ที่ถูกส่งไปอยู่ในกฎของพระสงฆ์ เขาเล่นเกมเหมือนคนอื่นๆ ไม่เป็น ไม่รู้จักการใช้กรรมคมคายเกี่ยวพาหญิงสาวที่กดเข้ามาในช่องแชต เรื่องที่เขาทำได้ผ่านอินเทอร์เน็ตจึงมีเพียงการเปิดดูสบูิปข่าวสั้นประจำวันของดารา รายงานข่าวอุบัติเหตุ และดูเว็บตูนเท่านั้น แต่เรื่องพวกนั้นไม่ได้อยู่ในความสนใจ แพทของจึงเบื่ออย่างรวดเร็ว ครั้นจะออกจากร้านไปเลยก็เสียดายเงินและอากาศอุ่นๆ ที่นี้เขาเหลียวมองรอบๆ แล้วมองไปข้างหน้าอย่างเลื่อนลอยพลางส่งเสียงฮึดฮัดไปเรื่อย ไม่รู้คิดอะไรอยู่ถึงพิมพ์ตัวอักษรว่า ‘สวรค์’ ลงไปในช่องค้นหา แต่สิ่งที่พบคือเพลงชื่อ ‘สวรค์’ ของนักร้องคู่หูชายชื่อดูเอลลิสต์เค ที่ได้รับความนิยมในช่วงนี้ กับชื่อร้านสวรค์ของตึ้นไก่อร้านเด็ดในย่านชินชน⁷ และกระทู้คำถาม ‘ช่วยทำนายฝันที่ได้ไปสวรค์

⁵ เนื้อเกรตพรีเมียมของเกาหลี่ มีราคาแพง นิยมนำมาประกอบอาหารในวันสำคัญต่างๆ หรือเป็นของขวัญมอบให้แก่บุคคลสำคัญ ราคาในโลกรัมละห้าพันบาทขึ้นไปโดยประมาณ

⁶ อำเภอนึ่งของจังหวัดคังวอน อยู่ห่างจากกรุงโซลประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบกิโลเมตร

⁷ ย่านกลางกรุงโซล เป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยหลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัยยอนเซ มหาวิทยาลัยฮยวอ มหาวิทยาลัยซอกกั เป็นต้น

ให้หน่อยค่ะ’ ที่ปรากฏขึ้นมาอย่างละลานตา เขาลองไถลูกกลิ้งเมาส์ลงมา แต่ไม่มีข้อความไหนชวนให้อยากคลิกเข้าไปดูรายละเอียดเลย เขาตั้งค่าในหมวดหมู่การค้นหาให้ตรงกับคำว่า ‘คาเฟ่’ และกดค้นหาอีกครั้ง ไม่รู้ว่เพราะอะไร บรรทัดแรกของการค้นหาถึงได้โดนใจ แพทของเหลือเกิน

เดอะเฮเวน – เหล่าคนที่เชื่อในสรวงสวรรค์

เขาคลิกที่ชื่อคาเฟ่แล้วกดเข้าไป ภาพแสงเทียนที่เรียงอยู่สองข้างบันไดในความมืด ภาพพระเยซูที่ให้ความรู้สึกต่างจากภาพแขวนในโบสถ์ทั่วไป และภาพแสงสว่างจ๋าก่อนหลุดออกจากอุโมงค์ เรียงกันอยู่บนหน้าแรกของคาเฟ่ พื้นหลังทั้งหมดของคาเฟ่เป็นสีดำ เขาคิดว่า ถึงคำว่าสรวงสวรรค์กับสีดำจะให้ความรู้สึกขัดแย้ง แต่ก็ลงตัวกันอย่างประหลาด

จำนวนสมาชิกในคาเฟ่ 12,867 คน กระทั่งที่โพสต์ใหม่ 43 กระทั่ง

ในคาเฟ่มีการเคลื่อนไหวมากกว่าที่คิด ทันทีที่อ่านแถบกระทัใหม่ในคาเฟ่ แพทของก็รู้ทันทีว่าสิ่งที่ตัวเองกำลังตามหาคือคาเฟ่นี้

ผู้ที่จะร่วมเดินทางไปสวรรค์

อยากไปแดนสวรรค์ใช่ไหมคะ

ตามหาเพื่อนร่วมทางไปสวรรค์ครับ

คาเฟ่นี้สร้างขึ้นเพื่อคนที่อยากฆ่าตัวตาย และแทรกตัวอยู่ในมุมมืดเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกควบคุมดูแล ที่ที่มีแสงอาทิตย์ส่องถึงก็ยอมมีเงามืดอยู่เสมอ คงไม่มีผู้ใดคาดว่คาเฟ่สำหรับคนฆ่าตัวตายจะอยู่ด้านหลังแผ่นป้ายที่เขียนว่สรวงสวรรค์

แพทของคลิกตรง ‘ตามหาเพื่อนร่วมทางไปสวรรค์ครับ’ แต่วินาทีที่คลิก เขาก็ต้องผิดหวังถึงขั้นหัวใจที่กำลังเต้นตึกตักสงบลง มี

ประกาศขึ้นมาว่า กระทั่งนี้เปิดเผยแก่ผู้ที่สมัครเป็นสมาชิกของคาเฟ่เท่านั้น กระทั่งถัดไปหรือกระทั่งอื่นก็เช่นเดียวกัน แพทของกตปุมสมัครสมาชิก เขาต้องตอบคำถามสองสามข้อและต้องกรอกรหัสป้องกันสแปมด้วย เขาตอบคำว่า 'ใช่' ลงไปในคำถามทุกข้อ คำถามคร่าวๆ อย่างเช่น คุณเชื่อในสวรรค์ไหม โหยหาสวรรค์หรือเปล่า จะอยู่ร่วมกับชาวสวรรค์อย่างปรองดองใช่หรือไม่ ถ้าพิมพ์ตอบว่าไม่ จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกไม่ได้

ตั้งแต่มีความทรงจำแรก สิ่งที่แพทของทำตามเจตจำนงของตัวเองมีแค่การฝ่าฝืนถึงความตาย ส่วนการสูญเสียความทรงจำ การกลายมาเป็นผู้รับเบี่ยยังชีพขั้นพื้นฐานนั้นไม่ใช่ความตั้งใจของเขาเลย

หลังสูญเสียความทรงจำเพราะพอกับแม่เป็นต้นเหตุ เขาก็กลายเป็นผู้รับเบี่ยยังชีพขั้นพื้นฐานตามที่ผู้อื่นหยิบยื่นความช่วยเหลือให้ และตามนักสังคมสงเคราะห์เข้ามาอาศัยในชุมชนสลัมแห่งนี้ ขนาดจะเข้าร่วมคาเฟ่ยังต้องตอบคำถามตามแนวทางที่ผู้อื่นกำหนดเอาไว้ นับเป็นเรื่องที่น่าขมขื่นอยู่ไม่น้อย

สิ่งที่ทำให้คนอย่างแพทของขมขื่นมากขึ้นไปอีกคือระบบการอนุมัติสมาชิก คงเพราะคาเฟ่นี้มีความลับซ่อนอยู่มากมาย จึงยังอ่านกระทั่งไม่ได้ทันทีหลังจากสมัครเข้าร่วม หน้าต่างข้อความแจ้งเตือนมาให้รอผลการอนุมัติจากเจ้าของคาเฟ่ เขารู้สึกเหมือนตัวเองถูกลอก “โธ่เว้ย!”

* * *

แพทของได้รับอนุมัติให้เข้าร่วมคาเฟ่สามวันถัดจากนั้น หรือพูดให้ชัดเจนคือ กว่าแพทของจะได้กลับไปร้านอินเทอร์เน็ตอีกครั้งเพื่อตรวจดูว่าผ่านการอนุมัติให้เข้าร่วมคาเฟ่แล้วหรือยังก็เป็นเวลาสามวันถัดมา

แททองไม่มีเงิน เขาต้องไปร้านอินเทอร์เน็ตถึงจะรู้ผลการอนุมัติว่าผ่านหรือเปล่า แต่การไม่มีเงินไปร้านอินเทอร์เน็ตทำให้เขาจุกอยู่ในอก เขาคิดว่าขึ้นเป็นแบบนี้อาจจะถูกปฏิเสธการเป็นสมาชิก เลยเดินวนเป็นหนูดิจันทั่วห้องแคบ ๆ ก่อนจะตัดสินใจได้

ต้องไปค้นดูที่ห้องของเปโตร

แททองทำตัวเหมือนถ้าไม่ได้เข้าเป็นสมาชิกคาเฟ่เดอะเฮเวนแล้วตนจะหมดสิ้นหนทางในการตาย

เปโตรออกไปข้างนอก ที่ประตูห้องจะมีอุปกรณ์ล็อกห้องหรือไม่มีก็ไม่ได้ต่างกัน ตอนที่แม็กยูแจล็อกห้องพัง เปโตรไปต่อราคาจนได้ตัวล็อกหน้าต่าง ๆ ซึ่งถูกที่สุดจากร้านขายเหล็กแถวบ้านมาในราคาที่ลดแล้วสามพันวอน แม็กยูแจล็อกหน้าต่างต่างจากแม็กยูแจตัวอื่นตรงที่รูกุญแจเสียบเข้าไปไม่ได้ ต้องใช้ของอย่างเหี้ยมกุดเข้าไปตรงร่องและหมุนบิดเหมือนเปิดกุญแจทั่วไป แล้วประตูก็จะเปิดออก เปโตรเหมือนคนซื้อป้อที่คิดไม่ถึงว่าแทนที่จะใช้แม็กยูแจแบบนั้น สู้ไม่แขวนอะไรเลยเสียยิ่งดีกว่า

แททองไขประตูอย่างง่ายตายแล้วเดินเข้าไป ตอนนั้นเองถึงรู้ตัวว่าที่ผ่านมาไม่เคยเข้ามาในห้องของเปโตรเลยสักครั้ง

ความประทับใจแรกดีเกินคาด ห้องดูสะอาดเอี่ยมอ่อง ไม่เข้ากับเปโตรคนที่สวมกางเกงหลวมโพก เดินลากรองเท้าแตะเสียงดังสวบสาบ แม้จะไม่ได้ถึงชั้นมีเฟอร์นิเจอร์ไม้ชั้นเลิศหรือมู่ลี่หรูหราแขวนประดับอยู่ แต่จัดเก็บห้องได้อย่างดีจนรู้สึกว่าการที่มีแค่กระดาษบุฝาผนังเก่า ๆ กับบานหน้าต่างซ่อมชอนนั้นสะอาดสะอ้าน เมื่อเทียบกับห้องของเขาที่ทำความสะอาดก็เหมือนไม่ได้ทำแล้ว ช่างต่างกันราวฟ้ากับเหว

แททองผิวปากขณะกวาดตามองโดยรอบ มีถังส้มตั้งอยู่ที่มุมห้อง

แทนชั้นวาง ด้านบนนั้นวางของจีปาตะเป็นกองพะเนิน ไม่ต้องพลิก
เสื่อกาก็เห็นกระเป๋าสตางค์แบบพับของเปโตรวางอยู่ด้านบน แม้
ตัวกระเป๋าเหมือนของที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว แต่ก็ดูหรูหราทีเดียว
เขาหยิบกระเป๋ารื้อมาสำรวจดูด้านนอกจนทั่วทุกมุม มองแวบเดียว
ก็รู้แล้วว่าไม่เข้ากับชุมชนสลัมแห่งนี้

เป็นของที่ขโมยมาแน่ๆ

แทชองชะเง้อมองทางประตู ราวกับทำแบบนั้นแล้วจะมองทะลุ
บานประตูที่เปิดสนิทได้ ความจริงเขากำลังเพ่งสมาธิฟังเสียงฝีเท้าของ
คนข้างนอก เปโตรไม่อยู่ห้องบ่อยๆ ก็จริง แต่การทิ้งกระเป๋าสตางค์
ไว้ก็แสดงว่าเป็นไปได้สูงที่จะกลับมาในไม่ช้า แทชองเปิดกระเป๋า
ด้วยจิตใจว่าวุ่น รูปถ่ายเก่าๆ ของชายหญิงที่ดูแล้วน่าจะเป็นพ่อแม่
เสียบบ่อยในช่องพลาสติกหนาที่มีไว้สำหรับใส่บัตรประชาชน คงไม่มี
ใครในโลกที่ไม่มีพ่อแม่ แต่เขากลับรู้สึกไม่คุ้นเคยกับความจริงที่ว่า
เปโตรก็มีพ่อแม่เช่นกัน

แทชองไม่รู้สึกลึบย่นดีใจร้ายกับการเห็นเงินสดเต็มกระเป๋า เขา
เห็นภาพเปโตรจกฉวยเงินจากห้องของตัวเองไปตามใจชอบ และเห็น
ภาพที่เปโตรเอาใส่ไทยของคนอื่นไปขายจนชินตา แต่เคยเห็นเปโตร
ใช้เงินจริงๆ อยู่ไม่กี่ครั้ง หากไม่ได้ถูกผู้หญิงซึ่งว่ากันว่าน่ากลัวกว่า
ผีดูดเลือดหลอกสูบเงินไป การที่เปโตรไม่มีเงินสดถึงเป็นเรื่องแปลก
ในเมื่อโลกที่มีขอลานพเงินหลายสิบล้านวอนใส่กระเป๋าไปไหนมาไหน
จะเห็นเงินสดปึกใหญ่ที่สอดในกระเป๋าของเปโตรก็ไม่ใช่อะไรที่น่าตกใจ
เลย

ถ้าเป็นแทชองในหลายวันก่อน เขาคงจะหน้ามืดตามัวกับเงิน
ก้อนโต และบอกเปโตรว่าลองโดนขโมยเงินดูบ้าง แล้วยึดธนบัตร
ปึกหนึ่งใส่เข้ากระเป๋าตัวเอง แต่แทชองกลับหยิบแค่แบงก์พันวอน

ใส่กระเป๋า โอกาสเพียงครั้งเดียวที่ต่อให้แลกกับเงินมหาศาลก็ไม่เปลี่ยนใจ คาเฟ่เดอะเฮเวนกล่าวกับแทซองเช่นนั้น

เมื่ออยู่ต่อหน้าเป้าหมายที่เฝ้าหวังมาตลอด เขาก็ไม่สนใจสิ่งอื่นอีกนอกจากความตายกับคาเฟ่เดอะเฮเวน ต่อให้สิ่งนั้นจะเป็นเงินก็ตาม เขาวางกระเป๋าสดางค์ เดินดูทั่วทั้งห้องที่มองแล้วมองอีกก็ยังประหลาดใจ เพราะสะอาดอย่างน่าเหลือเชื่อ ไม่รู้ว่าอะไรมาดลใจเขาถึงได้เปิดกระเป๋าออกเพื่อดูรูปถ่ายของคู่สามีภรรยาอีกครั้ง จากนั้นแทซองก็ออกมาจากห้องของเปโตรแล้วรีบมานประตู่ให้เรียบร้อย แต่ไม่ทันสังเกตว่าเศษกระดาษที่หล่นอยู่ใต้ประตูมีความหมายว่าอย่างไร

* * *

ร้านอินเทอร์เน็ตยังเปิดกิจการเหมือนกับเมื่อสามวันก่อน ยังคงมีโปสเตอร์โฆษณาเกมที่ขาดวินิตติดอยู่สองฟากของทางลงบันไดและกลิ่นเหม็นอับเหมือนเดิม เพียงแต่ภายในร้านมีลูกค้าน้อยเสียยิ่งกว่าครั้งก่อน เป็นแบบนี้แล้วจะเปิดต่อไหวไหมนะ แม้แต่แทซองที่ไม่จำเป็นต้องมาที่ร้านอินเทอร์เน็ตแห่งนี้ก็ยังไม่รู้ลึกเป็นกังวลแทน

แทซองนั่งที่เดิมเหมือนเมื่อสามวันก่อน ทันทีที่คอมพิวเตอร์ทำการบูตเครื่องเสร็จ เขาก็เปิดอินเทอร์เน็ตแล้วล็อกอินเข้าเว็บไซต์สืบค้น ข้อความแจ้งเตือนแจ้งเตือนว่าได้รับการอนุมัติจากขอเข้าร่วมเป็นสมาชิกของคาเฟ่เดอะเฮเวนแล้ว ความกลัดกลุ้มที่เคยกลัวว่าจะถูกปฏิเสธก็ค่อยผ่อนคลายลง

เขาเข้าไปในคาเฟ่เดอะเฮเวน ตั้งกระทู้แนะนำตัวตามประกาศที่บอกว่าก่อนจะหาเพื่อนร่วมทางต้องเขียนเรื่องของตัวเองเอาไว้ที่หน้าแนะนำตัว เพื่อให้หาเพื่อนร่วมกลุ่มได้เร็วขึ้น ต่อมาก็กดดูกระทู้ในหมวดหมู่ตามหาเพื่อนร่วมทาง ซึ่งเป็นส่วนที่เขายากดูตั้งแต่ตอน

สมัครสมาชิกแล้ว แต่ก็พบว่า มีพวกคอมเมนต์ที่ไม่น่าเชื่อถืออยู่เยอะ
เกินคาด

ในกระทู้ที่อัปโหลดมีทั้งคนที่บอกให้โอนเงินค่าเข้าร่วมเป็น
สมาชิกล่วงหน้า หรือกระทู้ที่หาเพื่อนร่วมทางเพศหญิงนั้น ตั้งเงื่อนไข
ว่าต้องส่งรูปถ่ายมาให้ตนดูก่อน แม้คนตั้งกระทู้จะแสดงตัวว่าเป็น
ผู้หญิง แต่ไม่รู้เพราะอะไร ทั้งบริบทและการใช้สำนวนคำพูดกลับ
ชวนให้รู้สึกถึงเล่ห์เหลี่ยมของผู้ชาย กระทู้อันตรายแฝงอยู่ทุกมุมของ
คาเฟ่ มีกระทู้เรื่องความตายเกลื่อนกลาดไปหมดเหมือนตลาดที่ความ
ตายของใครคนหนึ่งนำผลประโยชน์มาให้แก่ใครอีกคน

แพทของเริ่มท้อแท้จากความผิดหวัง เพราะคาดเอาไว้อย่าง
ยิ่งใหญ่ เขารู้สึกตะขิดตะขวงใจกับกระทู้ที่แนะนำตัวที่ตัวเองโพสต์ลงไป
ลบตีใหม่ซะ ตอนที่กำลังคิดอยู่ก็มีใครบางคนจากในคาเฟ่หักมาขอ
สนทนาแบบส่วนตัว เขาลังเลก่อนจะกดยอมรับ ชื่อเล่นของอีกฝ่าย
คือ ‘เมสสิอาห์’

เมสสิอาห์ : สวัสดีครับ

ฝ่ายนั้นเริ่มเปิดฉากสนทนาก่อน แพทของพร้อมตั้งรับเต็มที่
หากรู้สึกว่ายอีกฝ่ายตั้งใจจะหลอกใช้หรือดูไม่ชอบมาพากลก็จะกดปุ่ม
ปิดหน้าต่างทันที แพทของคิดเช่นนั้นระหว่างพิมพ์ทักทายกลับไปว่า
‘ครับ สวัสดีครับ’

เมสสิอาห์ : ผมเห็นกระทู้ที่แนะนำตัวที่คุณเขียนแล้วครับ กระทู้
คุณดูจริงจังเหมือนต้องการจริงจัง ๆ ผมเลยทักมาหาตอนนี้แหละครับ

‘เมสสิอาห์’ บอกว่ามีกระทู้ที่ดูละกอน ๆ อยู่เยอะ จึงลำบากมาก
กับการตามหาเพื่อนร่วมทาง คำพูดนั้นหลายกำแพงตั้งรับของเขาจน
พังครืนลงมา และเกิดเป็นความรู้สึกเข้าอกเข้าใจแทน ‘ต้องการจริงจัง’
คำพูดคำเดียวมันทำให้เขาเชื่อ

ยิ่งไปกว่านั้น เมสสิอาห์ยังบอกว่าตนเป็นเจ้าของที่ดูแลคาเฟ่แห่งนี้ด้วย พอซื้อผู้ดูแลจากหน้าแรกของคาเฟ่ ก็พบว่าเมสสิอาห์จริงๆ เขาเชื่อมั่นอย่างไว้ซ้อกังขา และรู้สึกว่เมสสิอาห์เป็นผู้นำที่เชื่อถือได้

เมสสิอาห์ : มีสมาชิกรอยู่แล้วสองคนครับ รวมผมก็เป็นสามสามถึงสี่คนก็น่าจะพอ หากคุณ ‘ความทรงจำ’ ต้องการเข้าร่วม ก็ว่จะเดินทางกันไปเท่านั้นครับ

แน่นอนว่ทางเขาโอเคอยู่แล้ว พอเขาตอบไปว่รับทราบ เมสสิอาห์ก็เล่าแผนการให้ฟังทันที การมาที่ร้านอินเทอร์เน็ตไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่ผมท่อก็คิดว่จะต้องคว่เมสสิอาห์คนนี้ให้จงได้

วิธีร่วมเดินทางถูกกำหนดไว้หมดแล้วครับ สุดสัปดาห์นี้เราจะรวมตัวกันแล้วนั่งรถของผมไปอีกที่หนึ่ง ช่วงเวลาที่เหลือก็จัดการเรื่องรอบตัวให้เรียบร้อย แล้วพบกันอีกทีวันนั้นครับ

ผมท่อก็ไม่มีความคิดที่จ่จัดการเรื่องรอบตัวให้เรียบร้อยอยู่แล้ว แต่ก็แจจแจงให้อีกฝ่ายฟังทีละเรื่องไม่ได้ จึงตอบไปว่เข้าใจแล้ว เมสสิอาห์ส่งที่อยู่ของสถานที่นั้นตรงตัวมาให้ในช่องแชต เวลาคือวันเสาร์ บ่ายโมงตรง และบอกว่าหากสายไปเพียงแค่นาทีเดียวจะออกเดินทางไปก่อนทันที

ผมท่อก็พยายามจำที่อยู่แต่ก็ต้งยอมแพ้ เขาหันไปมองรอบๆ ด้านในสุดของร้านอินเทอร์เน็ตมีห้องน้ำ ตรงบริเวณห้องน้ำมีตู้จำหน่ายสินค้าอัตโนมัติและเครื่องกรองน้ำติดตั้งอยู่ โต๊ะข้างๆ มีกระดาศไนต์กับปากกาถูกลิ้นวางเอาไว้ หลังจากสัญญากับเมสสิอาห์ว่จะไม่สายเด็ดขาด เขาก็ลุกจากเก้าอี้ไปหยิบปากกาและกระดาศไนต์ ปากกาเป็นเครื่องเขียนราคาถูกที่หาซื้อได้ทั่วไปด้วยเงินสองร้อยยอน ส่วนกระดาศไนต์เป็นของที่ต้งหยาบๆ จากพวกปฏิทินหรือใบปลิวโฆษณา

แต่แค่นี้ก็ขอบคุณมากแล้ว แทชองหิบบมันขึ้นมาก่อนจะกลับมายัง
ที่นั่ง เขาหยุดชะงักทันทีที่เห็นร่างของชายคนหนึ่งยืนใจลอย ขณะ
โน้มตัวลงดูหน้าจอกอมพิวเตอร์ของตัวเอง

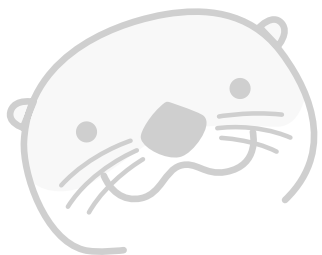
“พี”

ไหล่ของชายคนนั้นกระตุก

“พีเปโตร”

ชายคนนั้นหันกลับมาอย่างช้าๆ ไซเปโตรจริงๆ

แทชองไม่รู้เลยว่าเขาเข้ามาในร้านอินเทอร์เน็ตตั้งแต่เมื่อไร

ทดลองอ่าน